

Caterina eta besarkaden txokoa

Ilargiko gelan, non hormak eguzki-horiak ziren eta liburuek batzuetan ireki eta abesten zituzten istorioak zituzten, Caterina izeneko irakasle bat bizi zen.

Caterina ez zen edozein irakasle. Kotoi-bola bezalako ile kizkurra zuen eta irribarre egiten zuenean bi izar bezala distiratzen zuten begiak. Eta asko irribarre egiten zuen, asko. Denek esaten zuten bere ahotsa melodia leun baten antzekoa zela, erle zoriontsu baten burrunba bezala.

Goizero, Ilargiko gelako hamabi mutil-neskek atea irekitzen zutenean, Caterinak marrubi eta udaberriko goiz baten zaporea zuen besarkada batekin agurtzen zituen. Ez zen besarkada azkarra, ez. “Oso pozik nago zu ikusteaz; oso berezia zara niretzat” esaten zuen besarkada bat zen.

Caterinarekin klaseak magikoak ziren. Batzuetan, gela ozeano urdin zabal bihurtzen zen, eta denek besoekin igeri egiten zuten, arrain eta sirenei buruzko abestiak abesten. Beste egun batzuetan, perretxiko erraldoiz betetako baso bihurtzen zen, eta hartzak bezala lau hanketan arakatu behar izaten zuten, denei barre eragiten zieten aurpegiak eginez.

Suaren ordez loreak arnasten zituzten herensuge koloretsuak margotu zituzten, eta ia sabaia ukitzen zuten plastikozko blokeekin gazteluak eraiki zituzten. Baina egiten zuten guztiaren artean, gauza bereziena zen bat zegoen: Besarkada Txokoa.

Besarkada Txokoa leku txiki bat zen, hodei bezain bigunak ziren burkoak eta larruzko manta bat zituena. Norbait marrazki bat zaila iruditzen zitzaiolako triste samar sentitzen zenean, edo jostailu batengatik haserretzen zenean, Caterinak ahots gozoenean esaten zuen:

“Aupa, badirudi gaur denbora pixka bat behar duzula gure txoko berezian”.

Eta alde egiten zuten. Ez zen hitzik behar. Caterina haurrarekin esertzen zen, besarkada estu bat ematen zion eta abesti txiki lasai bat abesten zuen. Batzuetan, ipuin labur bat kontatzen zien hostoen zurrumurruaren antzeko ahots batekin. Caterinaren maitasuna xaboi burbuila bat bezalakoa zen, inguratzen eta babesten zintuena. Txokoan minutu batzuk eman ondoren, tristura mamu beldurtu baten antzera desagertzen zen, eta bihotza berriro ere ausardiaz eta poztasunez betetzen zen.

Egun batean, Laurak, gelako gazteenak, bere panpina gogokoena ekarri zuen, “Pepet”. Baina atsedenaldian, Pepet zuhaitz baten atzean korapilatu eta pixka bat pitzatu zen. Laura negarrez hasi zen, ilarrak bezain malko handiekin.

Caterinak ez zuen esan “Ez negar egin”. Ezta “Panpina bat besterik ez da” ere. Hurbildu, Pepet oso kontu handiz hartu eta Laurarekin batera Besarkada Txokoan eseri zen.

“Pepet oso ausarta da”, xuxurlatu zuen Caterinak. Eta jende ausartek ere batzuetan marradura bat jasotzen du. Baina begira.

Kolore guztietako hariak eta punta gabeko orratz bat zituen josteko poltsa txiki bat atera zuen. Magia egiten ari zirela ziruditen eskuekin, pitzadura josten hasi zen, puntuz puntu, abesten zuen bitartean:

Punta, puntu, puntu,

zauria laster itxiko da,

urrezko eta urdin hari batekin,

Pepet sendatuko da.

Amaitu zuenean, zauria irribarre baten antzeko lerro urreztatu txiki bat bihurtu zen. Laurak negar egiteari utzi zion. Panpina hartu, bularrean estutu eta gero Caterina besarkatu zuen bere indar guztiarekin.

“Eskerrik asko, irakasle”, esan zuen ahots txikiz.

“Ez horregatik, maitea”, erantzun zuen Caterinak, besarkada itzuliz. “Gure gelan, dena konpondu daiteke pazientzia pixka batekin eta maitasun asko eta askorekin”.

Eta hala izan zen. Caterinak bazekielako ikasgairik garrantzitsuenak ez zeudela liburuetan, baizik eta Ilargiko gela betetzen zuen berotasunean: abesti bakoitzarekin, barre bakoitzarekin eta, batez ere, denak maitatua eta seguru sentiarazten zituen besarkada bakoitzarekin hazten zen berotasun bat.

Eta egunaren amaieran, gurasoak seme-alabak jasotzera etorri zirenean, haurrek agur esan zioten promesa-zentzua zeraman besarkada batekin: bihar itzuliko ziren munduko irakasle

gozoenarekin beste abentura zoragarri bat bizitzera.